

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧІЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ

2002

ЛИПЕНЬ

Число 7 (187)

КИЇВ 2017

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

За велінням ДОЛІ

Кінець XX століття був справді доленосним для багатостраждального українського народу. На руїнах імперії в жорстокій боротьбі ідеологій та функціонерів почала виростати незалежна держава Україна. У свідомості патріотів вона зачиналася ще в часи Київської Русі, пройшла через тисячі бойовищ, аби нарешті набути державного чину в очах усього цивілізованого світу. Сам час диктував правила поведінки тим, кому історією судилося опинитися у верхніх ешелонах влади. На їх долю і випала висока місія розробки і прийняття української Конституції.

Донині пам'ятні ті літні дні і ночі 1996 року, коли доля Основного закону держави, попередником якого була знаменита, визнана у всьому світі Конституція Пилипа Орлика, вирішувалася в гарячих баталіях як

у найвищих державних кабінетах, так і в стінах Верховної Ради. Я була причетна до діяльності Державної комісії з підготовки тексту найваж-

ливішого документу, а тому чітко пам'ятаю і наші напружені будні, і редакційну роботу над врахуванням сотень поправок та пропозицій, і емоційні дії представників різних політичних сил, що часом стояли на абсолютно протилежних позиціях – адже від проголошення

Акту незалежності України минуло всього кілька років. Наша Чернігівщина була представлена гідно: крім Президента України Леоніда

Кучми, не пас задніх відомий державний діяч Микола Селівон.

Нарешті настала поворотна ніч у Верховній Раді, коли після бурхливих дискусій новий Основний закон було прийнято. Я пам'ятаю, як рано вранці смертельно втомлені члени нашої комісії роз'їжджалися по домівках, але на душі було сонячно: звершилася віковична мрія українського на-

роду про державний маєстат, віднині ми здобули належне місце серед інших цивілізованих народів світу. І я радію, що бодай якимось чином була причетна до цього завершального процесу.

Тетяна ЛІТОШКО

Я дуже люблю <...> народну українську мову, звучну, барвисту й таку м'яку.
Лев ТОЛСТОЙ

У ЛИПНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

РАКИТЯНСЬКА-НЕЧАЄВА Марія Іванівна – 95-ліття. Народилася 12 липня 1922 року в с. Плоске Носівського р-ну. Працювала телефоністом у військовій частині.

Учасниця бойових дій у Другій світовій війні. Нагороджена орденами та медалями.

ВАХРАМЕЄВА Раїса Федорівна – 80-ліття. Народилася 14 липня 1937 року в Києві (рідня з Чернігова). Працювала педагогом-методистом по класу гітари Київського коледжу культури і мистецтв.

Член Всеукраїнської музичної спілки, член президії асоціації гітаристів України.

КОНОНЕНКО Михайло Петрович – 80-ліття. Народився 17 липня 1937 року в м. Гнівань Вінницької області (проживав у Бобровицькому районі). Був старшим науковим співробітником Інституту українознавства, викладачем фізики ліцею Київського Національного університету ім. Т.Г. Шевченка.

Член української спілки освітан і наукового та професійного товариства ім. М. Міхновського.

Автор 9 монографій та 40 наукових статей.

ДОВГОПОЛ Василь Максимович – 80-ліття. Народився 22 липня 1937 року в с. Кобижча Бобровицького р-ну. Працював вчителем-методистом фізики Київської загальноосвітньої школи № 277, методистом-кореспондентом педагогічного університету ім. Б. Грінченка. Відмінник народної освіти.

КУБАЄНКО Микола Костянтинович – 75-річчя. Народився 5 липня 1942 року в с. Погорільці Семенівського р-ну. Працював на заводах військово-промислового комплексу, помічником консультантом народного депутата України.

КОЧУР Марія Леонідівна – 75-річчя. Народилася 31 липня 1942 року в місті Тамбов Російської Федерації. Впродовж 25 років працювала актором Київського державного театру юного глядача на Липках. Заступник директора на громадських засадах літературного музею Григорія Кочура в м. Ірпінь Київської області.

Член Спілки театральних діячів України. Заслужений працівник культури України.

ІВАНИНА Василь Миколайович – 70-річчя. Народився 8 липня 1947 року в с. Шапіхи Козелецького р-ну. Український прозаїк, перекладач, член Національних спілок письменників та журналістів України. Працював у редакціях газет, журналів, був керівником Секретаріату Комітету ВР України з питань свободи слова та інформації, автор кількох прозових книг.

ПОВЕЛИЦЯ Валентина Василівна – 70-річчя. Народилася 11 липня 1947 року в місті Новгород-Сіверському. Працювала фельдшером-лаборантом у санепідемстанції Подільського р-ну.

Ветеран війни. Учасник бойових дій в Афганістані, медсестра.

БЛИЗНЮК Петро Матвійович – 70-річчя. Народився 12 липня 1947 року в смт Олишівка Чернігівського р-ну. Служив у військових частинах Збройних Сил СРСР та України. Адміністративний директор вироб-

ничо-технічного об'єднання "Київ". Полковник запасу.

ЧЕЛИШЕВА Надія Дмитрівна – 70-річчя. Народилася 16 липня 1947 року в Чернігові. Працювала головним спеціалістом Чернігівського місцевого центру зайнятості.

ШЕЛЕСТ Олексій Іванович – 65-річчя. Народився 8 липня 1952 року в с. Кобижча Бобровицького р-ну. Працював вчителем, завідувачем міського відділу освіти м. Бровари.

Відмінник народної освіти України.

БОГАЙЧУК Олег Антонович – 65-річчя. Народився 12 липня 1952 року в с. Подвірне Новоселицького р-ну Чернівецької області (працював в лікарнях на Чернігівщині, зокрема в Носівській). Працював головним хірургом медичної служби Південно-Західної залізниці, нині – хірург дорожньої клінічної лікарні № 1. Хірург вищої категорії.

Обирався депутатом Носівської міської ради.

ГОЛУБ Олексій Миколайович – 65-річчя. Народився 15 липня 1952 року в с. Бурімка Ічнянського р-ну. Головний державний інспектор Державної інспекції навчальних закладів Міністерства освіти і науки України.

Відмінник освіти України.

ПАРФЕНЮК Олександр Іванович – 65-річчя. Народився 17 липня 1952 року в Корюківці. Працював у телекомунікаційній сфері. Керівник групи програмістів офісних телефонних станцій у ДП "Сіменс-Україна".

КРАВЧЕНКО Тетяна Іванівна – 65-річчя. Народилася 30 липня 1952 року в Н-Сіверську. Підприємець.

КОЛЯДА Володимир Петрович – 60-річчя. Народився 19 липня 1957 року в с. Піски Бахмацького р-ну. Проректор з адміністративно-господарських питань Інституту підготовки кадрів Державної служби зайнятості України.

КОВЧИН Наталія Андріївна – 60-річчя. Народилася 3 липня 1957 року в с. Козилівка Корюківського р-ну. Старший науковий співробітник Інституту педагогіки НАПН України, член спілки психотерапевтів України, кандидат педагогічних наук.

АВРАМЕНКО Володимир Іванович – 60-річчя. Народився 28 липня 1957 року в Ніжині. Заступник гендиректора Міжнародної клініки відновного лікування "Тростянець".

ГОРБАТЕНКО Володимир Павлович – 60-річчя. Народився 9 липня 1957 року в смт Варва. Український політолог і правознавець, доктор політичних наук, професор, академік Української академії політичних наук, академік Академії наук вищої школи України. Нині – провідний науковий співробітник Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України.

Лауреат премії імені Ярослава Мудрого Академії правових наук України, Державної премії України в галузі науки і техніки, лауреат премії імені М.П. Василенка НАН України, нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного доброторства в ім'я рідної землі.

Історики схильні до зрад. Коли доводиться обслуговувати чергових можновладців. Сама ж історія рано чи пізно вписується у свідомість поколінь. Тож як би ми не оцінювали минулі події, їх уже не переписати.

Право на вічність

Думалося про це під час мандрівки – уже шістнадцятої на рахунок Всеукраїнського об'єднання ветеранів Другої світової, локальних воєн, миротворчих операцій, а це й воїнів АТО – до всесвітньо відомого білоруського міста Брест. Справді, відзначення подвигу героїчних воїнів, синів та доньок тогочасного Радянського Союзу, серед яких було й багато українців, у наших сусідів тримається на високому державному рівні, як нагадування молоді, що їх щасливе мирне життя було захищене ціною життів сотень і сотень попередників, котрих ранньої пори 22 червня 1941 року підняли до бою за рідний край вибухи гармат фашистських окупантів. І вони з честю виконали свій воїнський обов'язок, бо захищали не тільки всю тодішню країну, а й рідну домівку.

І цього разу поважну ветеранську делегацію очолив генерал-майор запасу Володимир Попович. Він майже наш земляк, бо народився на Полтавщині неподалік від Варви. У його послужному списку навчання, армійська служба, в тім числі 3 роки миротворчих тривог в Ефіопії, далі – служба в Лубнах, Гончаровому Крузі, Прикарпатті: коли розвалився Союз, він без вагань написав рапорт і повернувся в рідну Україну, аби служити розбудові її Збройних Сил.

Вийшовши на заслужений відпочинок, Володимир Васильович занурився в громадську роботу. Спершу очолював Київську ветеранську організацію, а це ось уже рік керує Всеукраїнською спілкою.

До делегації ввійшли люди з великим армійським минулим, дехто й обпалений вогнем боїв. Серед них Акбар Мирфайзієв та Ігор Плита, які боролися з фашистськими загарбниками, Віталій Литвиненко – ніжинець, заступник директора Палацу ветеранів, якому судилася бойова доля в пізніші часи, наш афганець Сергій Кудін, колишній кадровий офіцер Володимир Леміш. До речі, вся акція пройшла під знаком участі нашого Чернігівського земляцтва – адже сябрам були подаровані і наші знамениті календарі, і збірник українських народних пісень, і чимало окремих номерів земляцкої газети.

Українські ветерани потрапили ніби знову на передову. Після тривалої дороги, ледве діставшись до неймовірно чистого затишного Бреста, керівник Ради ветеранів області генерал-майор Валерій Губаренко оголосив по-армійськи чітко: завтра підйом о третій ранку і відразу виїзд до Брестської фортеці.

Як би там не було, відповідальність зробила свою справу: в нічних сутінках делегація дісталася до пам'ятного місця, де вже вирувало багатотисячне море людей. Прозвучав наповнений жалобою споминів концерт місцевих артистів, чітко пройшли армійські шеренги, нічне небо, перехрещене променями прожекторів над велетенським пам'ятником захисникам твердині, поступово наливалося світ-

лом зі сходу. Саме тоді ми й поклали вінок до однієї зі стел, на якій викарбувані і прізвища українських воїнів. Залишилися учасниками театрального дійства, яке відтворювало перші години бою захисників фортеці з гітлерівцями. То був справжній урок патріотизму, який так чи інакше заторкнув глибини пам'яті поколінь, що не знали війни.

Після короткого відпочинку українські ветерани побували в Біловезькій пущі, а в древньому місті Каменка були гостями місцевих ветеранів, якими керує наша землячка з Бахмацького району Валентина Маєвська, котра і нині час від часу навідується на малу Батьківщину.

Як на мене, враження від поїздки в кожного неоднозначні. Комусь хотілося б чим швидше завершити процес декомунізації, хтось задоволено озирає пам'ятники колишньому вождю пролетаріату, але напрошується при цьому один висновок: в українській історії минула війна теж запеклася кривавим шрамом, отож і нам треба берегти всі знаки народної доблесті, аби в нашій вільній державній Україні не плодилися манкурти.

Леонід ГОРЛАЧ
ФОТО Сергія КУДИНА

Останнім часом, здається, відбуваються благодатні зміни, що дозволять ввести це літописне поселення до реєстру особливо привабливих центрів світового туризму – адже воно ввійшло до десятки найбільш привабливих в Україні. І першими авторитетними гостями ніжинців стали керівники та їх заступники з обласних земляцтв, об'єднаних в потужну Асоціацію. Саме вони на запрошення свого президента Віктора Ткаченка й вирушили літнього ранку з Києва до сіверян. Серед них були люди авторитетні, добре знані не лише на малій батьківщині: Валерій Цибух, Євген Касьян, Микола Мездрін, Святослав Ващук та інші. До них долучилися й наші земляки: виконавчий директор столичного Чернігівського земляцтва невтомна Тетяна Літошко, керівник Козелецького відділення Михайло Гриценко, заступник очільника Ніжинського відділення Микола В'ялий. Словом, това-

горій Олійник взявся за справу. В його інформації йшлося і про тисячолітню історію Ніжина, в якій були і славні козацькі, і печальні підневільні сторінки, і про часи нинішні, про відомих усьому світові людей – а їх справді дуже багато, про знамениті ніжинські огірки й практично загублену впродовж останніх десятиріч промисловість, про майже тридцять церков та давнє Магдебурзьке право. Та й зараз, незважаючи на складні часи, ніжинцям є що показати гостям – тим же туристам із Греції сліди діяльності славних братів Зосимів чи дещо реставровані споруди грецьких храмів. А як впливає на створення духовної аури знаменитий архітектурний корпус Гоголівського вузу, що не прос-

Україна відкриває НІЖИН

риство солідне, зацікавлене в популяризації рідної України.

Оскільки програма була надзвичайно насиченою, знайомство з містом розпочалося прямо з коліс в залі міськради. Доки заступник начальника управління культури Антоніна Купрій з дівчатами готували чай з кавою, перший заступник міського голови Гри-

Мальовниче місто Ніжин знаходиться в центрі Чернігівщини і має славу історію, про яку, на жаль, світ не дуже знає.

то так з'явився понад двісті років тому на приостерських болотах!

Недарма нинішній координатор роботи Асоціації голова Волинського братства Сергій Шевчук висловив радість від того, що гості мають щасливу можливість доторкнутися до історії одного з найславніших міст українського Лівобережжя. А дирек-

тор інституту туризму Володимир Федорченко, зупинившись на питаннях розвитку туризму в світі, зазначив, що ніжинці мають можливість реально поповнювати бюджет міста, як це роблять у цивілізованих країнах світу аж до величезного Китаю.

А далі розпочалася захоплююча тривала мандрівка в минуле, поєднана з сучасним ніжинським дивосвітом. Завідуюча художнім відділом музею імені І. Спаського Наталія Тира запросила гостей до свого дому, де експонувалися роботи місцевих митців, імена яких уже достатньо відомі в Україні. Затим відкрив ворота до затишного подвір'я унікальний, єдиний в країні музей "Поштова станція". Його господиня Лілія Руденко занурила присутніх у романтичний світ давнього транспорту з каретами й кінями, поштовими марками, з видатними пасажирами давніх часів – так, донині в експозиції зберігаються своєрідні дорожні карти славетних Миколи Гоголя й Тараса Шевченка, яких мали обслуговувати з особливим пієтетом. І закарпатець Микола Бідзіля не втримався від слушної пропозиції: от би й нині завести при музеї кілька добрих рисаків та й возити туристів по місту!

Подивував усіх музей рідкісної книги бібліотеки ім. академіка М. Лавровського, яка працює ще з часів заснування Гімназії вищих наук. Не кожному вдається помилуватися ошатними обкладами старовинних видань XVI–XVIII століть, від мініатюрних фоліантів до величезних за розмірами релігійних книг. До таких джерел в Парижі туристи припадають спрагло.

Гостей зустрічали й перший у світі пам'ятник Миколі Гоголю, і окрилене погруддя відважного мореплавця Юрія Лисянського, і замріяна ніжинка Марія Заньковецька.

А як могли гості оминати славетну козацьку Покровську церкву, що стала символом єднання нашого Чернігівського земляцтва та релігійної громади під керівництвом настоятеля отця Михайла! Невтомний зодчий, патріот українського духовного життя, він прибув добрих двадцять років тому з Прикарпаття, щоб сіяти в поліському місті зерна добра. І оживлює колишню руїну (були тут при атеїстичному спортзал та склад, а Київському патріархату віддавали тільки подібні споруди), на намолений Господом куточок землі. Служить нині вірянам унікальне панікадило, по-

дароване від земляцтва В. Ткаченком. А ще буває земляцький сад, куди запросив гостей отець Михайло. Щоправда, зупинився біля крайньої крислатої яблуні, яку посадив свого часу Іван

часів Б. Хмельницького. А там і дорога через Остер пролягла – до міської святині, до білолебединих стін славетного навчального закладу, другого за віком на всю Україну. П'ятнадцять років тривало його будівництво, цього символу благородства й патріотизму братів Безбородьків, аби вже понад двісті літ з його стін виходили справді великі українці.

Саме біля білих стін старого корпусу й передав свої повноваження чудовий знавець рідного міста історик, директор краєзнавчого музею Геннадій Дудченко (до речі, добрий шмат пішохідної ходи поділив із гостями літній ніжинець із собачкою, який признався: вік живу тут, а такого про місто й не чув) ректору

університету Олександрові Самойленку. Сам відмінний вчений-дослідник, Олександр Григорович разом із екскурсоводом відкрив делегації найяскравіші сторінки життя класика літератури М. Гоголя, надав можливість помилуватися картинами майстрів світового рівня, старих художників і нашого земляка Сергія Шишка, чії роботи набирають популярності в Європі. І гості ще раз відчули глибини ніжинської аури, що надихне їх на добрі вчинки задля розвитку туристичних шляхів у Ніжині. Він цього заслуговує, недарма відкривати древнє місто прибули такі поважні українці.

Валерій КИЧКО
Фото автора

Плющ, і довів до сліз слухачів: виявляється, не цвіте й не родить вона ось уже два роки, відколи пішов із життя незабутній Іван Степанович, бо теж має чутливу пам'ятну душу.

А той церковний пагорб має ще й історичну цінність: там нині ведуться археологічні розкопки й молоді ентузіасти вже відкрили рештки земляних фундаментів жителів чи не XI століття. Та ще й поховання невідомого ніжинця, що дивом зберігся. Тож є що показувати туристам, досить тільки законсервувати розкоп та прокласти до нього цивілізований підхід.

А там уже зустрічали делегацію стіни грецьких церков, що залишилися від славних переселенців ще з

Наша Чернігівщина багата історичними пам'ятками, мальовничими краєвидами, працюючими, героїчними людьми, старовинними населеними пунктами. Серед останніх одне із почесних місць займають поліські села.

Моя Суличівка

Про одне з них йшлося нещодавно у Ріпкинському районі. Наш земляк професор Микола Зубко презентував історико-документальне видання "Моя Суличівка". Урочиста презентація книги за підтримки адміністрації району відбувалася у приміщенні районної бібліотеки. Звичайно, сюди прибули земляки-суличівці з різних місць: ті, хто зараз мешкає у Ріпках, а також з міст Чернігова та Києва. З нагоди видання книги надіслали свої вітання суличівці з Луцька, Білгород-Дністровська, Умані, Білорусі. Тут були присутні керівник Ріпкинського осередку Чернігівського земляцтва в м. Києві Олександр Литвин та його заступник Володимир Федяй. Серед гостей були присутні представники Мало-Лиственської сільської ради, до якої віднесене с. Суличівка, керівники бібліотечних установ району, директор Ріпкинської гімназії, де вчився автор видання. У зібранні взяли участь заступник голови Ріпкинської РДА Світлана Тризна та начальник відділу культури Іван Атрошенко, заступник голови Ріпкинської районної ради депутатів Світлана Ткаченко, начальник відділу архівної справи Алла Кушніренко.

У своєму виступі Микола Іванович розповів про роботу над книгою, акцентував увагу на джерельній базі, а також коротко виклав історію села Суличівка.

На жаль, на сьогодні село Суличівка, як і багато інших сіл на Чернігівщині, переживає дуже скрутні часи, у зв'язку з чим автор закликав присутніх не залишатись байдужими до своєї малої Батьківщини.

Присутні взяли активну участь у обговоренні різноманітних питань з історії села. Зокрема, з словами підтримки автора та пропозиціями подальшої співпраці виступили суличівці: Надія Вергелес, Наталія Лук'яшко, Людмила Іванова.

У планах Ріпкинського осередку передбачене розширення роботи з пропаганди історії рідного краю, дослідження подвигу земляків у Другій світовій війні та окремих етапів розвитку Ріпкинського регіону і його населених пунктів. Зокрема, М. Зубок працює над створенням книги пам'яті загиблих воїнів-суличівців у Другій світовій війні, за підтримки районної адміністрації представники осередку земляцтва працюють над складанням мартиролога загиблих мешканців району. З метою пропаганди мирних досягнень земляків та вшанування їх пам'яті обговорюються питання щодо створення книги трудової слави Ріпкинщини.

Олександр ЛИТВИН,
керівник Ріпкинського відділення

Декілька років тому у розмові з сімейськими друзями виникло питання: як би нам відкрити музей Тараса Шевченка у Семенівці? Я сказав, що маю такий досвід і головне – забезпечу музей експонатами. Вирішили створити музей, і розпочалась робота. Так от, головну скрипку в цій справі зіграв Іван Романович Липовка.

Поборювач правди

Він розробив концепцію музею і особисто брав участь у її реалізації. Головне – він передав музею безкоштовно картини, бюст і барельєф Т. Шевченка, а також власні скульптурні твори на шевченківську тематику.

Проте найцікавіше було потім. Біля Семенівки знаходиться село Жадове, де закінчив школу Іван Липовка. Ми побували там і Іван Романович до 200-річчя з дня народження Великого Кобзаря урочисто передав школі створений великий барельєф Тараса Шевченка. Та яким було наше здивування, коли ми дізналися, що школа, яка десятки років носила ім'я великого поета, зараз його позбавлена. Чому? На це питання ніхто не міг відповісти. Але факт був фактом. Тоді ми вирішили разом поборотися за справедливість. Почався збір документів, були проведені громадські слухання. Активно включився в цю роботу і Іван Романович. Нас підтримав у цьому питанні і музей Тараса Шевченка у Канаді. І ось настав день, коли сесія райради ухвалила відповідне рішення. На будинку школи тепер висить табличка: "Школа імені Тараса Шевченка".

Можна багато чого цікавого розповісти про цю людину. Головне – що він завжди відданий своїй малій батьківщині, яка також має не забувати своїх подвижників.

Володимир ПОРТЯНКО,
заслужений працівник
культури України

Вертання

На зачині літа вчергове вирушили ми тісним колом на малу батьківщину. До складу делегації були запрошені Галина Кокта, Леонід Соколов, Валерій Засульський та Геннадій Сажин.

з добром

Спочатку делегацію зустріли в Чернігові представники місцевих підприємницьких структур та споріднених організацій. Відбулась робоча зустріч із віце-президентом Чернігівської торгово-промис-

Сіверським відділенням Товариства. У зборах узяла участь заступник голови райдержадміністрації Неля Чугаєва.

Голова делегації Микола Засульський привітав учнів, передав вітання від голови Чернігівського земляцтва Віктора Ткаченка, Новгород-Сіверського відділення та виконав гуманітарну місію, яку підготували члени осередку сумісно з благодійним фондом "Серце до серця": дитячому оздоровчому табору, що в с. Бирине, передано чотири контейнери з комплектами постільної білизни та один із рушниками. Для дітей району передано коробки зі швейцарським шоколадом та коробки з кондитерськими виробами.

З вітальним словом до зібрання виступив голова благодійного фонду "Серце до серця" Леонід Соколов.

Директор школи В'ячеслав Лемешко ознайомив членів делегації зі школою, яка побудована в 1997 році. Школярі показали свої майстер-класи, вироби прикладного мистецтва. Членам делегації вручили символічні пам'ятні подарунки.

По закінченні зборів делегація при-

була до Новгород-Сіверської центральної районної лікарні ім. І.В. Буяльського. Головному лікарю Світлані Шам було передано шість візків для хворих, 15 контейнерів із ліками та інші витратні медичні матеріали. Делегація відвідала відділення лікарні. У здійсненні акції брали участь Олена Бурика – голова громадської організації "Княжий град", Галина Кокта – заступник голови відділення, співзасновник організації "Княжий град", Євгеній Бурика – депутат Новгород – Сіверської райради.

В той же день делегація відвідала с. Грем'яч, де з сільським головою Олексієм Карцаном були обговорені питання процесів створення регіональних громад. Директору Будинку культури Марії Ткаченко передані меблі для облаштування будинку, мотокосарку та кондитерські вироби для дітей села.

Під час відвідання с. Лісконоги директору Будинку культури передані для дітей села кондитерські вироби. Були визначені напрямки спільної роботи по збереженню культурної спадщини.

1 червня відбулися ділові перемовини делегації з головою районної ради Валерієм Кауфманом та в.о. голови райдержадміністрації Русланом Вереміємком. Обговорені перспективи подальшої співпраці Новгород-Сіверського відділення земляцтва з громадою Новгород-Сіверщини.

Наступного дня проведена зустріч із директором музею "Слово о полку Ігоревім" Миколою Сугонякою. Цього року відзначать 27-річчя музею, який відкриває історію твору.

Відбулася зустріч із директором музичної школи Любов'ю Бунак та мешканкою міста Наталією Ковальовою.

Під час візиту зустрічалися з місцевими поетами, які презентували свої вірші.

Галина КОКТА

лової палати Петром Конюхом, фахівцями. Члени делегації ознайомились з досвідом співпраці громадських організацій з владою міста, міським головою Владиславом Атрошенком у справі сприяння поліпшенню інфраструктури міста, реконструкції місць відпочинку, вирішенню гуманітарних питань. Відбувся продуктивний обмін думками.

Наступного дня делегація прибула до села Печенюги, де з нагоди Дня захисту дітей на базі школи відбулися загальні збори школярів району. На автобусах вони приїхали зі всіх шкільних закладів району. Більше 300 учнів тепло вітали членів делегації.

У своєму виступі голова районної ради Валерій Кауфман відзначив плідну співпрацю по багатьох, у першу чергу гуманітарних, напрямках із Новгород-

ЖИТТЯ

Десь у глибині мальовничої Ічні, містечка незвичайного за духовними надбаннями, справжньої оазисі Сіверщини, стоїть на підгірку столітня скромна хата. Неподалік височіє спрямована в небеса церква, в садах потопають будинки заможніші й бідніші, вулиці зав'язані у вузли ніби тільки для того, щоб тримати біля благословенної землі цілі покоління красивих духом людей, а то й повертати їх із далеких закутків планети.

для людей

Як і до тієї старої хати, стіни якої приймали не одного поважного гостя – згадати бодай великого майстра слова Степана Васильченка, в чиє життя Ічня вросла образами колоритних людей, неповторними подіями, що стали історією України. Тож, мабуть, сама доля розпорядилася так, що колись повернувся до неї після мандрів світами її законний господар Станіслав Маринчик. Повернувся зі своїм словом, яке й продовжило класичну лінію української прози, біля витоків якої стояли І. Нечуй-Левицький, М. Коцюбинський, той же славний земляк С. Васильченко.

Саме в тій хаті, правда, молодший на 80 років, і народився колись майбутній знаний письменник. До неї й повернувся через чимало літ, аби віддати всю любов малій батьківщині. Відтоді й стала батьківська хата осередком, де народжуються не тільки книги, а й високі патріотичні ініціативи, за втілення яких доводиться ще й оббивати пороги різних державних посадовців, аби переконати їх, що без пам'яті про великих попередників не буде й майбутнього. А це вже громадянська активність митця, це віддане людям власне життя. Таким Станіслав Маринчик був завжди, тому й проклав стільки глибоких борозен на

народній ниві. А вона розляглася понад тихим Удаєм, між могутніми борами – там, де й стоїть споконвічна столиця його серця, Ічня. Він не шукав слави в громохких містах з їхніми тусовками, навіть тоді, коли після закінчення середньої школи № 1 навчався в Харківській республіканській школі кіномеханіків (туди привела його рання любов до кіно, бо

вже школярем тягнувся до створення сюжетів про відомих земляків, навіть виконував обов'язки громадського директора учнівського кінотеатру, провідному в області), коли вступив до Ніжинського педінституту та з об'єктивних причин згодом перевівся до Белгородського вузу. Вчився заочно й наполегливо працював, бо не мав заможних батьків чи родаків.

Та туга за рідним краєм не минала, і дипломований педагог без шкільної практики повернувся до Чернігова. А там згодом став директором районного Будинку культури. А там і перші уроки літературної творчості, перший друкований у "Деснянській правді" вірш "Перше побачення", що з'явився у січні 1968 року.

Тоді при редакції працювала літературна студія, на заняттях якої можна було зустріти славних поетів-фронтовиків Кузьму Журбу та Дмитра Куровського, перекинутися словом з молодшим Станіславом Реп'яхом, іншими пошуковцями слова, студентами й робітниками, педагогами й медиками. Тоді довелось й мені познайомитися з завжди неговірким, ніби задивленим у себе чубатим діячем культури з недалекої від мого села Ічні. Він більше прислухався до гарячих дискусій, без яких не обходилось жодне засідання. А невдовзі Маринчик зник. І лише згодом я дізнався, що опинився він зно-

ву в рідній батьківській хаті, аби віддатися сповна малій батьківщині. І зробив це блискуче!

Тодішня районна філMOTEKA – а були такі колись в Україні! – постійно поповнювалася талановитими кінострічками про видатних земляків. Досить згадати бодай популярні донині кінопортрети Станіслава Гавриловича "Майстер чарівного різця", "Творець незвичайного", "Чародій", "Глибоке коріння", "Повторився в учнях" та багато інших. Талановиті роботи самодіяльного майстра стали віхами історії Ічнянщини, а самі створені митцем студії "Сівач" та "Заспів" отримали звання "Народний самодіяльний колектив". Сам же С.Маринчик отримав звання заслуженого працівника культури України.

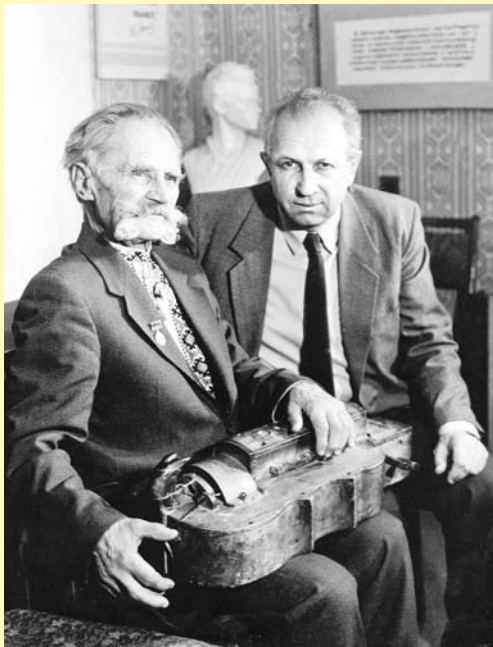
Зараз творять відеофільми не лише про знаних сучасників, а й про улюблених котів. А передивіться стрічку про унікального народного майстра різьби по дереву Антона Штепу – і вашу душу наповниться гордістю за таку небувалу людину. Тож автор короткого документального фільму зумів зупинити плин часу для нащадків. А якого ще треба щастя творцеві, щоб і самому навкі стати частинкою плинної історії.

Вочевидь режисерська робота над сценаріями фільмів була для С.Маринчика хорошою літературною школою. Він довго йшов до роботи над словом, приглядався до життя земляків, не поспішав оприлюднювати прозові твори. І от у 1995 році світ побачила його перша книга "Біле латаття", яку склали повісті, оповідання, новели, кіносценарії та вірші – себто різножанровий набір за все попереднє життя. Реалістичний лад оповіді, увага до художньої деталі, розлогі сюжети, взяті з життя, психологізм вчинків героїв – все те відбило наполегливу працю і відразу ж засвідчило творчу зрілість. Саме та книга заохотила письменника до подальшої роботи. Одна за одною з'являються на світ двотомник прозових творів, до якого увійшли кінороман "Квітка папороті", роман "Днів і ночей таємниці", кіноповість "У нас в Озерах", повість "Полустанок смерті", оповідання, за ними вийшли роман "Срібне весілля" та літературний портрет художника В.Швидченка "Співець рідного краю".

Окрему сторінку творчості С.Маринчика складають кілька видань документальних досліджень "Сузір'я талантів" – книга про славних вихідців з Ічнянщини від давніх часів і донині. Воістину велика духовна

панорама постає з коротких портретів – а їх усе більше з кожним перевиданням – людей культури, науки, тих, хто все життя не кидав отчого порогу й тих, кого доля закинула крайсвіту. Автор і нині готує доповнене видання, героями якого стали вже 42 ічнянці. Так що муза Станіслава Маринчика не дрімає.

Як не дрімає й сам письменник. Мені завжди подобалися митці з активною позицією. Таким завжди був наш ювіляр. Йому до всього є діло. Саме через це й втілюється в життя Ічні патріотичні проекти, про які часом забувають чиновники. Очолюючи на громадських засадах районну організацію Українського товариства охорони пам'яток, в минулому столітті разом із головою Іржавецького підприємства Анатолієм Яцелю та краєзнавцем Іваном

Дейнекою ініціювали збереження та відродження родинного будинку Левка Ревуцького. Затим були клопоти з встановленням в Ічні пам'ятників Степану Васильченку, Василю Чумаку, Івану Мартосу, Анатолію Дрофаню. А ще не без його наполегливості було засновано ічнянські літературні премії імені С.Васильченка, В.Чумака, О.Стороженка, журналістську ім. В.Плюща. Назвіть бодай один обласний центр, який би мав стільки відзнак!

А ще з вересня 2003 року С.Маринчик керує створеним ним районним літоб'єднанням "Криниця", що гуртує кілька десятків початківців, і нині вже вийшло близько 90 книг місцевих авторів. Це справжній феномен, коли взяти до уваги, що ситуація в Україні з вихованням творчих сил не дуже втішна. А він же ще встигає й альманахи "Ічнянська криниця" періодично видавати, що тільки заохочує місцевих авторів до роботи над словом.

Станіслав Гаврилович не обділений увагою суспільства. Він лауреат низки престижних премій, серед яких імені І.Нечуя-Левицького та М.Коцюбинського. Ічнянці присвоїли відомому землякові звання Почесного громадянина міста – того міста, яке стало його долею, якому він віддає і свій талант, і свою любов.

Живе в Ічні людина... Здавалося б, може спокійно сидіти в садку й спостерігати за колобігом часу та втішати вірну дружину Любов Федорівну. Та Станіслав Маринчик своїм життям доказує, як багато добра може робити одна людина. Якщо вона присвятила себе людям.

Леонід ГОРЛАЧ

Відбулася спільна поїздка групи ветеранів війни та членів Асоціації ветеранів В'єтнаму, що мешкають в Україні, до Національного музею-заповідника "Битва за Київ у 1943 році" (с. Нові-Петрівці).

У заході взяли участь 20 учасників бойових дій у В'єтнамі, Афганістані, Мозамбіку, Ефіопії, Сьєра-Леоне від України та 70 в'єтнамських ветеранів та членів їх сімей, які мешкають у Києві, Харкові, Одесі, Черкасах, Чернігові, представники Посольства Соціалістичної Республіки В'єтнам в Україні, депутати Вишгородської міської ради та сільської ради с. Нові-Петрівці, представники ЗМІ. На захід були запрошені і члени ветеранського відділення Чернігівського земляцтва Михайло Чмихов та Сергій Кудін.

ЗНАКОВА зустріч

Поїздка була присвячена Дню Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні та 25-річчю встановлення дипломатичних відносин між Україною та В'єтнамом.

Учасників заходу привітали директор Національного музею-заповідника заслужений працівник культури України Іван Вікован, перший заступник Голови Ради Всеукраїнської спілки ветеранів війни Віктор Шамрай, президент Асоціації ветеранів В'єтнаму в Україні – Нгуєн Ван Лоан, депутат Вишгородської міської Ради Валерій Виговський.

Окрім того, перед присутніми виступили начальник відділу Державної служби України у справах ветеранів війни та учасників АТО Володимир Мороз, аташе з питань оборони при Посольстві СРВ в Україні старший полковник Нгуєн Дінх Фук, школярі міста Вишгород.

Директор Національного музею-заповідника, виступаючи перед учасниками заходу зазначив, що цей заклад присвячений Київській стратегічній

наступальній операції 1943 року. За час існування його відвідало понад 10 мільйонів чоловік з 85 країн світу.

Для створення в музеї окремої виставкової експозиції про надання

українськими військовими фахівцями допомоги в'єтнамському народу під час війни були передані перші експонати (прапор, фото, книги). У свою чергу, в'єтнамські колеги запевнили керівництво музею, що у подальшому візьмуть активну участь у наповненні експозиції.

Крім того, за значний внесок у розвиток ветеранського руху в Україні, а також військово-патріотичне виховання молодого покоління почесними грамотами були нагороджені президент Асоціації ветеранів В'єтнаму в Україні Нгуєн Ван Лоан та депутат Вишгородської міської Ради Валерій Виговський.

Після завершення

офіційної частини учасники заходу ознайомилися з експозиціями музею присвяченими подіям 1943 року та участі вишгородців у АТО, оглянули діораму "Битва за Київ. Лютіжський плацдарм", збудовану на честь 50-річчя визволення Києва.

Потому українські та в'єтнамські ветерани поклали квіти до монумента "Символ миру", стели пам'яті, пам'ятника визволителям Києва та братської могили загиблих воїнів.

Присутні мали змогу ознайомитися з виставкою зразків бойової техніки часів Другої світової війни, що розмістилася на заповідній території, а також польовими оборонними спорудами КСП 1-го Українського фронту – ходами сполучень, бліндажами та спостережними пунктами командувача фронту генерала армії М.Ф.Ватутіна, генералів К.С. Москаленка, П.С. Рибалка.

Під час неформального спілкування ветеранів вітали українські та в'єтнамські артисти художньої самодіяльності. Нам особливо було цікаво поспілкуватись із потужною в'єтнамською діаспорою Чернігова. Свого часу представники цієї держави внесли великий вклад в економічний розвиток нашого Чернігівського регіону. На згадку ми обмінялись із гостями подарунками та домовились продовжити спілкування вже після проведеного заходу.

Зустріч пройшла в теплій обстановці і сприяла подальшому зміцненню дружби і співробітництва українських і в'єтнамських ветеранів війни, народів України та В'єтнаму.

Сергій КУДІН,
голова відділення
ветеранів війни

ПОДОРОЖ

Балада

Чи чекає мене та калина,
Що в дитинстві я бачив? Сім'я
Є у мене велика, єдина,
Є дорога вертання. І я,

Як маленький, радію малині,
І смородину бачу, в гаю
Поклонюся стрункій горобині,
Їй привіт від душі віддаю.

Он колосся видніє, пшениця
Налилася сповна, молока
Відчуваю я запах, пшениця
У засіках на мене чека.

Взяв любов у дорогу, щоб сонце
Усміхалося щастю навстріч
Й материнської хати віконце
Заяріло привітом крізь ніч.

Земляків загорілі обличчя
Тішать силою душу, поля
Зеленіють навкруг, і сторіччя
На порозі величне. Ілля

Проливає дощі на поляни,
На ліси і дерева, та жаль,
Що село вимирає, земляни,
Як в болоті, загрузли в печаль.

Одинокі хати, мов сновиди,
Осідають у тлін без війни,
Поселились на цвинтар сусіди,
Розбрелися світами сини.

Як же нам з лободою боротись
І з розрухою нині, коли
Все щемить від зневіри, колотись
Буде щастя бідною. З імлі

Виповзає на землю погуба,
Аж сахається лячно душа,
І поет, заховавшись за дуба,
Не напише про щастя вірша.

А жили ще недавно сім'єю,
Виростали, як колос з зерном,
А тепер он підступно змією
Проповзає зневіра селом.

Вітер вранішній виє і віє,
І чорніють вгорі небеса,
І дорога моя половіє,
І малину загубить роса.

Ятрить душу і серце колотить
В грудях гучно, волосся встає
Дибки знову від муки, заводить
Пісню згірклу жага. Дістає

До основи бажання сказати
Правду в очі, щоб зрушила ніч
І змогла нас в любові зібрати
Край родинного вогнища піч.

Я мов бачу: настоянні страви
На столі вже парують, тепло
Знов від них зігріває, заграви
В серці думами будуть. І зло

Відступає з дороги, малина
Лиш приваблює тіло, душа
Піднімається щастям і глина
Не лякає життя. До вірша

Поспішить красень подихом, мило
Мовить слово тій дівчині, що
Зустрічає у полі. На диво
Будуть рими рядками. Ніщо

Не злякає його, бо надію
Зберігав йому отчий поріг,
І проніс щастя в серці, і мрію
Через тисячі тисяч доріг.

Все ж чекає мене та калина,
Як душа невмируща села.
Тож стелися, дорого єдина,
До живого рідні джерела!

Ганна СКРИПКА

Живий дух ученого

16 травня минуло 200 років від дня народження видатного історика, письменника, етнографа Миколи Костомарова, життя якого пов'язане з Чернігівщиною. З цієї нагоди Прилуцька центральна районна бібліотека провела "Костомаровські вівторки". Вони адресувалися педагогічним працівникам і пройшли на базі Дідовецької ЗОШ І-ІІІ ст.

Особлива увага була приділена проживанню видатного поета і письменника, драматурга і публіциста в селі Дідівці, де М. Костомаров провів одні з кращих десяти років свого життя. Саме тут він обвінчався після довгих десятиліть розлуки зі своєю коханою Аліною Крагельською, саме у Дідівцях на Прилуччині на повну силу розкрився його талант.

Свято розпочалось з огляду виставок-презентацій традиційних українських страв, підготовлених територіальними громадами району, музею просто неба

"З бабусиною скрині", костомарівської вулиці "Ремесла Прилуччини".

Районну громаду привітали голова Чернігівської обласної дер-

жавної адміністрації Валерій Куліч, народний депутат України, голова благодійного фонду "Європа" Валерій Дубіль, в.о. голови Прилуцької районної державної адміністрації Денис Росовський, голова Прилуцької райради Василь Малик, депутат Чернігівської облради Олег Авер'янов, голова фонду "Рідна країна" Микола Томенко, голова постійної комісії з питань освіти, науки, культури та інформаційної сфери Чернігівської обласної ради Сергій Журман, Чернігівський митець Борис Дедов.

Районна громада, жителі Прилук, численні гості переглянули історичну імпрізовану виставу "Гості Костомарова", художні номери учасників етнофестивалю "Костомаровські гостини", яку підготували фольклорний колектив с. Антонівка Варвинського району, козацький курінь ім. І. Сірка, вокальний колектив Ряшківського БК "Ряшківські нащадки", народний вокальний ансамбль української пісні

"Оксамит" Замостянського БК, народний ансамбль української пісні "Журавка" Оніщинського БК, ансамбль української пісні "Калинонька" Удайцівського БК, народний ансамбль народної пісні "Полісяночка" Малодівицького БК, народний фольклорний колектив "Горлиця" Прилуцького міського Будинку культури, вокальний колектив "Феєрія" Переволочнянського БК, вокальне тріо "Барви" Дідовецького районного Будинку культури.

Радо зустрічала Прилуцька громада заслужену артистку України, Жанну Боднарчук, яка виконала ряд пісень.

Усі, хто прибув на свято, доторкнулися до землі, по якій ходив Микола Іванович, проїнялися українським духом і відчули себе активними учасниками свята, яке об'єднує всіх нас у єдину дружну родину.

Наш кор.

Цей візит земляків було заплановано на день, коли в Ладанській гімназії лунав останній дзвоник. Серед шанованих гостей були представники Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва. Із вітальним словом до присутніх звернувся Анатолій Кізлов, який презентував нову книгу "Життєдайна сила Бориса Харитоновича".

Головний редактор Всеукраїнської газети "Хата" Микола Рудаков привітав випускників зі святом, побажав успішно скласти зовнішнє незалежне оцінювання та вступити до омріяних вищих навчальних закладів. Особливо приємно ладанчанам було зустрітись з режисером вистави "Розстріляна увертюра" Валентиною

Булатовою, яка передала щирі вітання від автора п'єси Бориса Харитоновича.

На згадку про зустріч випускники та класний керівник 11 класу Вікторія Гуденко отримали від М. Рудакова та А. Кізлова нові книги земляка. Ці видання будуть передані до музею-світлиці та поповнять книжковий фонд бібліотеки.

Від імені педагогічного, учнівського колективів висловлюємо вдячність столичному земляцтву за організовану зустріч та багаторічну співпрацю!

Володимир ПОЛІЩУК,
заступник директора
Ладанської гімназії

За доброю традицією, 1 червня на святкову гостину до Прилуцького обласного будинку дитини "Надія" (нині у будинку виховується понад 50 дітей віком від народження до 5 років) прибули постійні шефи – представники Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва в м. Києві.

До дітей

Наша давня дружба і теплі стосунки сприяють постійній благодійній місії допомоги. За багато років вдалося долучити до спонсорства Британську Раду, Посольство Франції, Посольство Бельгії, компанію "Філіп Морис", представництво компанії "Лукойл", інші іноземні та державні установи.

Руку допомоги постійно пропонують студенти Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка, згуртовані куратором "Молодіжної фундації ЮНЕСКО" професором Євгенієм Макаренком.

Добре підрости та рясно плодonoсять деревця земляцького яблуневого садочка, який посадили у 2006 році активісти Прилуцького осередку Микола

Халимоненко, Євгенія Макаренко, Григорій Іващенко, Алла Поплавська.

З подарунками до дітей приїждять представники Національної медичної академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика. А директор Інституту сімейної медицини, професор, президент Міжнародної асоціації "Здоров'я суспільства" заслужений лікар України прилучанин Олег Шекера, – ініціатор та організатор цих спонсорських візитів. Малюкам привозять багато подарунків, ласощів, іграшок, одягу та необхідних у побуті речей. Саме тому адміністрація та колектив Прилуцького обласного будинку дитини "Надія" вдячні всім спонсорам за постійну допомогу та батьківське піклування про вихованців "Надії". Особлива

подяка голові Прилуцького осередку земляцтва Павлу Кривоносу. Саме завдяки його ініціативі та спонсорству, організації та наполегливості здійснюються наші поїздки. У відповідь на привітання і подарунки дітки та їх вихователі демонструють чудову виставу. Захоплююча гра маленьких акторів, серед яких є дітки з особливими потребами, зворушує серця всіх гостей.

Розділити з малечю радість свята у День захисту дітей завітали виконуючий обов'язки голови Прилуцького райдержадміністрації Денис Росовський та заступник голови районної ради Наталія Єгорова. Земляків еднають клопоти про підростаюче покоління прилучан. Ми сподіваємось і надалі, спільними нашими зусиллями, нести людське призначення – щедро дарувати радість і любов відкритим дитячим серцям.

Олег ШЕКЕРА

Гостина у Тичини

Ведуча свята, вона ж і організатор його, начальник відділу культури і туризму райдержадміністрації Марія Герасименко вітала присутніх на тичинській землі та представляла шанованих гостей. Серед присутніх були заступник голови Бобровицької райдержадміністрації Тетяна Ляшенко, заступник голови районної ради Андрій Ткаченко, публіцисти, письменники, поети. У журі конкурсу, як завжди – Дмитро Головка, член Національної спілки письменників України.

Нагородити переможців у номінації "Деся на дні мого серця" запросили Дмитра Головка та Івана Марченка. Поважні гості з Києва прочитали свої

вірші, а Дмитро Андрійович запропонував видати книгу про учасників конкурсу всіх 16 років.

Нагороду за перше місце отримала Олександра Данилевська з Кобижчі, другі місця вибороли Оксана Галілейська з Рудківки та Вікторія Тептюк із Бобровиці, третє місце посів заступник начальника відділення поліції Тарас Балабайко, заохочувальна премія – у кобижчанку Марії Маховик.

У номінації "Золотий гомін" перше місце отримала Катерина Патютя, друге – Анастасія Денисюк, третє – Оксана Сімко, заохочувальні премії дісталися Валентині Бушмич та Оксані Делемені. Усі вони – бобровичанки.

У номінації "А я у гай ходила" перемогли виборів учень 7 класу Пісківської ЗОШ І–ІІІ ст. Денис Шендрик. Друге місце розділили учень 9 класу Білоцерківської ЗОШ І–ІІІ ст. Андрій Шевченко та учениця 10 класу Ярославської ЗОШ І–ІІІ ст. Лілія Яковлева. Третє – учениця 7 класу Бобровицької ЗОШ І–ІІІ ст. №2 Анастасія Овчинник; учениця 10 класу Козацького НВК Катерина Рустомова; учениця 11–Б класу Бобровицької гімназії Юлія Тесля; учениця 7 класу Новобиківської ЗОШ І–ІІІ ст. Валерія Шпак.

Свято проходило за фінансової підтримки Бобровицького відділення Чернігівського земляцтва в м. Києві.

Наш кор.

Вже традиційно в Пісках підвели підсумки районного конкурсу "Добрідень тобі, Україно моя!". Зібралися прихильники і продовжувачі творчості великого поета Павла Тичини.

А пісня не вмирає

У величний день Святої Трійці на Сновщині відбувся VII обласний фестиваль-конкурс, який носить ім'я нашого славетного земляка Василя Полевика.

Слід зазначити, що цього року у фестивалі взяли участь 30 колективів (більше чотирьохсот учасників) із 15 районів Чернігівської області. Розпочався фестиваль-конкурс в Сновському Будинку культури, де пройшли конкурсні прослуховування творчих колективів. Змагалися не лише дорослі, а й дитячі колективи, демонструючи свою майстерність у виконанні народних пісень, цікавих обрядів, автентичного співу. Традиційним стало вшанування пам'яті славетного сина Чернігівщини всіма учасниками фестивалю-конкурсу. На площі біля Будинку культури відбулась урочиста церемонія покладання квітів до меморіальної дошки, встановленої та символічно відкритої у 2009 році.

Продовження святкових заходів відбулося на березі чарівної річки Снов у мальовничому селі Займище, де обробляв зібрані з усього Придесення пісні Василь Іванович. Земляки дуже цінують і зберігають його творчість. Тут створено музей творчості Василя Полевика, де зібрано дуже багато цікавих матеріалів, фотоальбомів з фестивалів, які проходили тут, на Батьківщині, і далеко за її межами.

Зі святом Святої Трійці й фестивалем учасників і гостей привітали заступник

голови ОДА Леонід Сахневич, голова обласної ради Ігор Вдовенко, міський голова Олександр Медведьов, голова РДА Валерій Радібеда, директор департаменту культури і туризму, національностей та культур ОДА Олександр Левочко, представники Сновського відділення Чернігівського земляцтва, а також донька Василя Полевика Олена Сотникова. Вітали цього дня і одного з ініціаторів обласного фольклорного фестивалю-конкурсу імені Василя Полевика, почесного громадянина села Займище Леоніда Смоляка з присвоєнням йому почесного звання Заслужений працівник культури України.

Професійне журі оголосило переможців в різних номінаціях, вручивши дипломи фестивалю. Від Чернігівського земляцтва було надано фінансову допомогу для забезпечення харчування учасників фестивалю, кожний колектив-учасник фестивалю отримав подяку Товариства за збереження, примноження пісенної спадщини Чернігівщини, а від Сновського відділення (за підтримки Ярослава Солтиса і моєї) – цінні подарунки.

Високо оцінено роботу керівника зразкового вокального ансамблю "Світ-

лячок" Сновського БК Ольги Сенченко. За значний особистий внесок у збереження фольклорної спадщини Чернігівщини її колектив отримав обласну премію імені Василя Полевика.

ГРАН-ПРІ отримав народний аматорський жіночий вокальний ансамбль української народної пісні "Калина" Сновського МБК, керівник – Оксана Бондаревська.

Після церемонії нагородження відбувся гала-концерт учасників VII фестивалю-конкурсу.

Окрасою фестивалю став виступ Чернігівського академічного народного хору обласного філармонійного центру фестивалів та конкурсних програм під керівництвом заслуженого діяча мистецтв України Володимира Коцура.

Лариса МОЦАР,
голова Сновського відділення

Привітали

Голова Куликівського відділення Чернігівського земляцтва Борис Чуян взяв участь у черговому засіданні літературно-мистецької світлиці "Стежина", що відбулося в Куликівській центральній районній бібліотеці.

поета

До речі, такі заходи відбуваються у районній бібліотеці щомісяця. Цього разу вечір "3 років нанизане намисто" був присвячений ювіляру, постійному учаснику засідань Миколі Богомазу.

Привітання та поздоровлення лунали від директора комунального закладу "Куликівська централізована бібліотечна система" Ірини Янголь, керівника

літературно-мистецької світлиці "Стежина" Людмили Ковальчук та інших членів засідання. Переглянули слайди з домашнього архіву Миколи Богомаза, всі присутні читали вірші автора.

Особливим подарунком для ювіляра, учасників "Стежини", бібліотечних працівників став приїзд на захід Бориса Чуяна, який привітав Миколу Богомаза,

познайомився з присутніми "стежиновцями", висловив сподівання на наступні спільні проекти. Подарунком від земляцтва стала піврічна передплата для всіх бібліотек-філій району відомого популярного журналу "Дім, сад, город", за що присутні висловили гостю щиру вдячність.

Наш кор.

Впродовж багатьох років земляки з Бобровицького відділення столичного земляцтва проводжають у широкий життєвий шлях випускників Марковецької загальноосвітньої школи I–III ступенів. І нині в урочистій обстановці за участю школярів, педагогів, батьків, почесних гостей пройшло свято останнього дзвоника. Для 19 випускників 9 і 11 класів востаннє звучала прощальна мелодія шкільного дзвоника, який багато років кожного дня скликав дітвора до навчальних класів.

З напутнім словом до випускників звернулися голова Бобровицького відділення Чернігівського земляцтва Андрій Пінчук заступник голови Ва-

силь Заболотний, голова сільської ради Тетяна Сугоняко, батьки. Гості подарували книгу про Бобровиччину "Не бував ти у наших краях", видану

за сприяння земляцтва, аби учні пам'ятали своє коріння та пишалися знатною історією малої Батьківщини.

Ганна СКРИПКА

Наша команда

28 травня команда молодіжного відділення Чернігівського земляцтва взяла участь у наймасовішій спортивно-благодійній акції в Україні "25-й пробіг під каштанами", кошти від якої підуть на допомогу дитячому Центру кардіології та кардіохірургії МОЗ України.

Фінансові кошти, передані в цьому році, покликані забезпечити своєчасну допомогу тим, кому вона вкрай необхідна. Основна мета участі нашої

команди – показати, що біг це не лише спортивне заняття, але й активність, яка рятує дитячі серця та популяризує благодійний рух. Ми хочемо показати, що молодь має активну соціальну позицію та не байдужа до проблем нашої країни. Ми об'єднуємося заради доброї справи.

Наша команда вперше брала участь у заході, її склали Валерій Демченко, Ольга Жадько, Сергій Гармаш, Алла Борисова, Таня Новобранець, долучи-

лася й група підтримки: Таня Антоненць, Світлана Татаренко, Віктор Кузуб.

Завдяки спонсорській допомозі Василя Тройни, попереднього керівника молодіжного відділення, ми мали нагоду придбати футболки для пробігу з емблемою Чернігівського земляцтва.

Отож допомагати може кожен. Разом ми сильніші.

Ольга ЖАДЬКО,
керівник Ічнянського
молодіжного відділення

Чому ворони довго живуть? Кажуть, тому, що споконвіку сповідають принцип – хто рано встає, тому Бог дає. Та завжди пам'ятають класичне "Вороні Бог послав шматочок сиру" і вірять: послав один раз – пошле ще. Вчать пернаті і на власних помилках. Хоча б раз обдурені хитрим Лисом, більше йому не довіряють.

Ворони від природи оптимісти. І в густий туман, і в заметіль впевнено прямують до спасенного сміттєзвалища. Якщо й не бачать, то впевнені, що воно там є і зажди буде. Принаймні доти, доки будуть люди, не розумніші за них.

Структурована вороняча громада обирає собі у вожаки не тих, хто гучніше каркає, а мудрих і досвідчених поводитирів, які знають найпростіший шлях на смітник. Довіряють тим, хто успішно водив їх туди і при тоталітаризмі, і в часи перебудови, революцій та реформ.

Поки двоногі істоти підбивають здоров'я у політичній боротьбі, пернаті дбають про своє цілий рік: свіже повітря, сонячні ванни, водні процедури. І не беруть у голову різних дурниць.

Ворони байдужі до блиску золота і шелесту купюр. Коли випадково знаходять на смітнику чийось заначку – хоч у гривнях, хоч у доларах – папірців не беруть навіть для будівництва гнізда.

Не вкорочують собі віку сімейними чварами. Подружнього партнера не зраджують. А який сенс? Інші все одно такі ж чорні, каркають однаково, гребуться на сміт-

ЧОМУ ВОРОНИ ДОВГО ЖИВУТЬ

нику однаково... Зате самовіддано ростять дітей, доки ті не подорослішають. Потім не втручаються в їхнє особисте життя. Ні батьки, ні теща з тестем.

Ні він, ні вона не переймаються і проблемами власного гардеробу. І літом, і зимою – в одному і тому ж наряді. Не заздрять навіть франтуватим павичам.

Не зацікалюються на будівництві "єврожитла", щоб переплунути один одного в помпезності. Заморських вілл теж не будують, хоча з шенгенськими візами у них проблем немає.

Та чи не найголовніше – позбавлені необхідності дивитись олігархічне телебачення. Щоб уникати стресу, стараються на телевізійні антени навіть не сідати. Надійну інформацію отримують виключно від сорок.

Ворони переконані, що з висоти пташиного польоту горизонти відкриваються ширші, ніж, приміром, із тонованого вікна "Мерседеса". Чули, що люди про пасажирів тих іномарок говорять: "Ворон ворону ока не виклює" (мабуть, йдеться про імітацію безкомпромісності міжкланової боротьби при наближенні до корита).

Абсолютною толерантністю, правда, ворони не відзначаються. Білих ворон у своєму середовищі недолюблюють, але й смертельного зла їм не бажають.

Орнітологи радять і людям таки краще вивчати воронячий досвід. Може, колись згодиться.

Валерій ДЕМЧЕНКО

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія KB №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02002, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдєєнко,
Л.Н. Горлач (Коваленко),
А.Л. Курданов, Т.А. Літошко,
П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович,
Ю.А. Русанов, М.М. Ткач,
В.В. Пушкарєв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор **Ганна Скрипка**.
Комп'ютерний набір **Ганна Скрипка**.

Верстка, дизайн **Оксана Кисленко**.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город".
Тираж 1100.